

Ældste Quentin L. Cook
De Tolv Apostles Kvorum

Sidste dages hellige kvinder er mageløse!

Meget af det, vi opnår i Kirken, skyldes kvinders uselviske tjeneste.

Forfatteren og historieskriveren Wallace Stegner skrev om mormonernes udvandring til og indsamling i Saltsødalen. Han godtog ikke vores tro og var på mange måder kritisk, men ikke desto mindre var han imponeret over de tidlige kirkemedlemmers hengivenhed og heltemod, især kvindernes. Han sagde: »Deres kvinder var mageløse.«¹ Jeg istemmer mig dette i dag. Vore sidste dages hellige kvinder er mageløse!

Gud har skænket kvinder guddommelige kvaliteter såsom styrke, dyd, kærlighed og villigheden til at ofre sig for at opfostre de kommende generationer af hans åndelige børn.

For nylig hævdede en amerikansk undersøgelse, at kvinder af alle trosretninger »tror mere inderligt på Gud« og går oftere i kirke, end mænd gør. »Målt efter enhver målestok er de mere religiøse.«²

Jeg blev ikke overrasket over dette resultat, især ikke når jeg tænkte over den fremtrædende rolle, som familier og kvinder spiller i vores tro. Vores lære er klar: Kvinder er døtre af vor himmelske Fader, som elsker dem. Hustruer er jævnbyrdige med deres mænd. Ægteskabet fordrer et fuldt

partnerskab, hvor hustruer og ægtemænd arbejder side om side for at imødekomme familiens behov.³

Vi ved, at der er mange udfordringer for kvinder, også for dem, som stræber efter at efterleve evangeliet.

Arven fra pionersøstre

Et kendetegnende træk ved vore pionerforfædre er søstrenes tro. Kvinder har gennem guddommelig forordning større talent og ansvar for hjem og børn samt omsorg i andre sammenhænge. I lyset af dette er det inspirerende at se søstrenes tro og villighed til at forlade deres hjem for at krydse sletterne og gå det uvisse i møde. Hvis man skulle fremhæve en af deres mest bemærkelsesværdige egenskaber, må det være deres urokkelige tro på Herrens, Jesu Kristi, evangelium.

Beretninger om det heltemod, som disse pionerkvinder udviste og opnåede, da de krydsede sletterne, er en uvurderlig arv for Kirken. Jeg er rørt over beretningen om Elizabeth Jackson, hvis mand Aaron døde, efter at man for sidste gang krydsede Plattefloden med Martins håndkærrekompani. Hun skrev:

»Jeg vil ikke forsøge at beskrive

mine følelser ved at blive enke med tre børn under disse ulidelige omstændigheder ... jeg tror ... at mine lidelser for evangeliets skyld, vil blive regnet for en hellig handling til mit bedste ...

Jeg har tryglet Herren ... ham, som har lovet at være en mand for enken og far for de faderløse. Jeg har tryglet ham, og han er kommet mig til undsætning.«⁴

Elizabeth skrev, at hun skrev historien på vegne af alle dem, som havde været i lignende situationer i håb om, at kommende generationer ville være villige til at lide og ofre alt for Guds rige.⁵

Kvinder i Kirken i dag er stærke og tapre

Jeg tror, at Kirkens kvinder i dag lever op til udfordringen og er ligeså stærke og trofaste. Præstedømmeledere i denne kirke påskønner på alle niveauer taknemligt søstrenes tjeneste, ofre, forpligtelse og bidrag.

Meget af det, vi opnår i Kirken, skyldes kvinders uselviske tjeneste. Hvad enten det er i Kirken eller i hjemmet, er det en smuk ting, at præstedømmet og Hjælpeforeningen arbejder sammen i fuldkommen harmoni. Et sådant forhold er som et velafstemt orkester og samspillet inspirerer os alle.

Da jeg for nylig blev udsendt til en konference i Mission Viejo Stav i Californien, blev jeg rørt over en beretning om deres nytårsfest for de unge for fire stave. Efter festen blev der fundet en taske, og man kunne ikke udenpå se, hvem den tilhørte. Jeg fortæller, hvad søster Monica Sedgwick, UP-præsident i Laguna Niguel Stav, fortalte: »Vi ønskede ikke at snage, det var personlige ting! Så vi åbnede den forsigtigt og tog den øverste ting – og håbede, at den kunne identificere ejermanden. Det kunne den, men på en anden måde – det var et hæfte, *Til*

styrke for de unge. Wow! Det fortalte os noget om hende. Så rakte vi ud efter en anden ting, en lille notesbog. Den ville sikkert give os et svar, men ikke det vi forventede. Den første side var en liste med yndlingsskriftsteder. Der var fem sider mere med omhyggeligt nedskrevne skriftsteder og personlige notater.«

Søstrene ønskede at møde denne trofaste unge pige med det samme. De kiggede videre i tasken for at finde frem til ejeren. De fandt nogle mint-pastiller, sæbe, creme og en børste. Jeg kunne godt lide deres kommentar: »Der kommer gode ting ud af hendes mund, hun har rene og bløde hænder, og hun passer på sig selv.«

De var spændt på, hvilken skat de nu ville finde. Så fandt de en lille hjemmelavet pung, fremstillet af pap fra en juicekarton, og der var penge i et lynlåsrum. Så udbrød de: »Hun er kreativ og beredt!« De følte sig som børn juleaften. Det næste, de trak frem, overraskede dem endnu mere: En opskrift på chokoladecake, og et notat om at bage den til en vens fødselsdag. De skreg næsten: »Hun er en lille HUSMOR, betænksom og serviceminded!« Og så fandt de endelig noget, der identificerede

hende. UP-lederne følte sig beriget ved at få lov til at »se en ung piges stille eksempel på efterlevelse af evangeliet.«⁶

Denne beretning illustrerer vore unge pigers forpligtelse over for Kirkens standarder.⁷ Det er også et eksempel på omsorgsfulde, interesserede og hengivne UP-ledere over hele verden. De er mageløse!

Søstre spiller en stor rolle i Kirken og familien, og er enkeltvis væsentlige i vor himmelske Faders plan. Mange af disse ansvar bliver ikke kompenseres økonomisk, men giver en tilfredshed og er af evig værdi. For nylig bad en meget behagelig og dygtig kvinde fra en avisredaktion om en beskrivelse af kvinders rolle i Kirken. Det blev forklaret, at alle lederne i vore menigheder arbejder *gratis*. Hun afbrød og gav til kende, at hendes interesse var faldet markant. Hun sagde: »Jeg tror ikke på, at kvinder har brug for flere *ubetalte* job.«

Vi understregede, at den vigtigste organisation på jorden er familien, »hvor fædre og mødre [er] jævnbyrdige partnere.«⁸ Ingen af dem bliver kompenseres økonomisk, men velsignelserne overgår enhver beskrivelse. Vi fortalte hende naturligvis

om Hjælpeforeningen, Unge Piger og Primary, som ledes af kvinder. Vi fortalte, at helt fra vores tidligste historie havde både mænd og kvinder bedt, fremført musik, holdt taler og sunget i kor – selv ved vores helligste møde – nadvermødet.

En meget rost ny bog, *American Grace*, beretter om kvinder i mange trossamfund. I den står der, at sidste dages hellige kvinder er overvældende tilfredse med deres rolle i Kirkens ledelse.⁹ Desuden har sidste dages hellige generelt, både mænd og kvinder, den stærkeste tilknytning til deres tro blandt alle de religioner, man havde undersøgt.¹⁰

Vore kvinder er ikke mageløse, fordi de har undgået vanskeligheder i livet – snarere tværtimod. De er mageløse på grund af den måde, som de møder livets prøvelser på. Trods de udfordringer og prøver som livet tilbyder – fra ægteskab eller mangel på samme, børnenes valg, dårligt helbred, manglende muligheder og mange andre problemer – så forbliver de bemærkelsesværdigt stærke, urokkelige og tro mod deres tro. Vore søstre i Kirken bistår konstant de svage, opløfter de nedhængende hænder, og styrker de matte knæ.¹¹

En hjælpeforeningspræsident, som bemærkede denne ekstraordinære tjeneste sagde: »Selv når søstre tjener, tænker de: »Hvis bare jeg havde gjort lidt mere!« Selvom de ikke er fuldkomne og står med alle mulige personlige udfordringer, så præger deres tro på en kærlig himmelsk Fader og forvisningen om Frelserens sonoffer deres liv.

Søstres rolle i Kirken

I de sidste tre år har Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum søgt vejledning, inspiration og åbenbaring, når vi har siddet i råd med præstedømme- og organisationslederne og arbejdet med de nye kirkehåndbøger. I den proces har jeg følt en overvældende påskønnelse for den væsentlige rolle, som søstre, gifte som ugifte, historisk set har spillet og stadig spiller for familien og Kirken.

Alle medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige skal »arbejde i hans vingård for menneskesjælens frelse.«¹² »Dette arbejde med frelse omfatter missionering, fastholdelse af nyomvendte, aktivering af mindre aktive medlemmer, tempeltjeneste og slægtshistorie samt undervisning i evangeliet,¹³ og at drage omsorg for de fattige og trængende.¹⁴ Dette administreres primært gennem menighedsrådet.¹⁵

Det forventes i særdeleshed med de nye håndbøger, at biskopper, i betragtning af de nuværende krav, vil uddelegere flere ansvar. Medlemmerne er nødt til at indse, at biskoppen er blevet instrueret i at uddelegere. Medlemmerne må opretholde og støtte ham, når han følger dette råd. Dette vil gøre det muligt for biskoppen at bruge mere tid på de unge, unge voksne og sin egen familie. Han vil uddelegere andre vigtige ansvar til præstedømmeledere, organisationspræsidenter

og individuelle mænd og kvinder. I Kirken er kvindens rolle i hjemmet omgærdet af høj respekt.¹⁶ Når en mor modtager en kirkekaldelse, som kræver en del tid, så får faderen i familien ofte en mindre krævende kaldelse for at skabe lidt balance i familielivet.

For adskillige år siden overværede jeg en konference i Tonga. Søndag morgen var de første tre rækker i kirkesalen fyldt med mænd mellem 26 og 35 år. Jeg gik ud fra, at der var tale om et mandskor. Men da man skulle foretage opretholdelser ved konferencen, rejste hver enkelt af disse mænd, 63 i alt, sig op, da deres navn blev nævnt og blev opretholdt til ordination i Det Melkisedekske Præstedømme. Jeg blev både glad og forbavset.

Efter mødet spurgte jeg præsident Mateaki, stavspræsidenten, om hvordan man havde udført et sådant mirakel. Han fortalte om et stavsrådsmøde, hvor man havde drøftet genaktivering. Hjælpeforeningspræsidenten i staven, søster Leinata Va'enuku spurgte, om hun måtte sige noget i den forbindelse. Da hun talte, bekræftede Ånden for stavspræsidenten, at det, hun foreslog, var sandt. Hun forklarede, at der var et stort antal gode unge mænd sidst i 20'erne og i 30'erne i deres stav, som ikke havde været på mission. Hun sagde, at mange vidste, at de

havde skuffet biskopper og præstedømmeledere, som kraftigt havde opfordret dem til at tage på mission, og nu følte de sig som andenrangsmedlemmer af Kirken. Hun påpegede, at disse unge mænd havde passeret missionæralderen. Hun udtrykte sin kærlighed og bekymring for dem. Hun forklarede, at alle de frelsende ordinancer stadig var tilgængelige for dem, og at fokus burde rettes på præstedømmeordinationer og templets ordinancer. Hun sagde også, at selv om nogle af disse unge mænd stadig var enlige, så havde størstedelen af dem giftet sig med nogle skønne kvinder – nogle var aktive i Kirken, nogle var mindre aktive, og andre var ikke medlemmer.

Efter en grundig samtale i stavsrådet blev det besluttet, at mændene i præstedømmet og kvinderne i Hjælpeforeningen skulle række ud mod disse unge mænd og deres hustruer, mens biskopperne skulle bruge mere tid på de unge mænd og piger i menighederne. De involverede i planen havde primært fokus på at forberede mændene til modtagelse af præstedømmet, evigt ægteskab og templets frelsende ordinancer. I løbet af de næste to år fik næsten alle de 63 mænd, som var blevet opretholdt til Det Melkisedekske Præstedømme ved konferencen, som

Kijev i Ukraine

jeg deltog i, deres tempelbegavelse, og deres ægtefælle blev besøgt til dem. Denne beretning er blot et eksempel på, hvor vigtige vore søstre er i arbejdet for frelse i menigheder og stave, og hvordan de fremmer åbenbaring, især i familien og i Kirkens råd.¹⁷

Søstres rolle i familien

Vi ved, at der er enorme kræfter rettet mod kvinder og familier. Nyere undersøgelser har vist, at der er sket et fald i folks agt for ægteskabet, og at færre voksne gifter sig.¹⁸ For nogle er ægteskab og familie blevet »et tag-selv-bord frem for et centralt organiserende princip i samfundet.«¹⁹ Kvinder konfronteres med mange valg og må bønsumt overveje, hvilke de skal træffe, og hvordan det påvirker familien.

Da jeg sidste år var i Auckland i New Zealand, læste jeg i en lokal avis om kvinder, som ikke tilhører vores tro, som kæmpede med disse spørgsmål. En mor sagde, at hun i sit tilfælde havde indset, at hendes valg om at arbejde eller blive hjemme handlede om et nyt gulvtæppe og en ekstra bil, som hun ikke rigtig havde brug for. En anden følte dog, at den største fjende af et »lykkeligt familieliv ikke var udearbejde, men fjernsynet.« Hun sagde,

at familier er rige på tv-apparater og fattige i familietid.²⁰

Dette er meget følelsesladede, personlige beslutninger, men der er to principper, vi altid bør huske. For det første bør ingen kvinde nogensinde føle, at hun skal undskylde eller føle, at hendes indsats er ubetydelig, fordi hendes primære indsats er rettet mod at opfostre og passe børn. Intet er mere væsentligt i vor himmelske Faders plan. For det andet skal vi passe på ikke at dømme eller tro, at søstre er mindre tapre, dersom der træffes beslutning om, at de arbejder uden for hjemmet. Vi har sjældent fuldt indblik i folks omstændigheder. Ægtemænd og hustruer bør bønsumt rådføre sig med hinanden og forstå, at Gud vil holde dem ansvarlige for deres beslutninger.

I hengivne søstre, som uanset årsagen er enlige mødre, skal vide, at I har vores fulde påskønnelse. Profeter har gjort det klart, at »mange står klar med hjælpende hænder. Herren har ikke glemt jer. Det har Kirken heller ikke.«²¹ Jeg håber, at de sidste dages hellige kan gå i front, når det handler om, at skabe et miljø på arbejdspladsen, der er mere imødekommende og foreneligt med både kvinders og mænds ansvar som forældre.

I tapre og trofaste enlige søstre, I skal vide, at vi elsker og påskønner jer og forsikrer jer om, at jeres evige velsignelser ikke vil blive holdt tilbage fra jer.

Den bemærkelsesværdige pionerkvinde, Emily H. Woodmansee, skrev teksten til salmen »Som søstre i Zion«. Hun gik ganske rigtigt ud fra, at »en gerning for engle Guds døtre er givet.«²² Dette er blevet beskrevet som »intet mindre end at udføre vor himmelske Faders direkte og umiddelbare bud, og »dette er en gave som ... søstre ... gør krav på.«²³

Kære søstre, vi elsker og beundrer jer. Vi påskønner jeres tjeneste i Herrens rige. I er mageløse! Jeg vil især udtrykke påskønnelse for kvinderne i mit liv. Jeg vidner om vitterligheden af forsoningen, Frelserens guddommelighed og genoprettelsen af hans kirke i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Wallace Stegner, *The Gathering of Zion: The Story of the Mormon Trail*, 1971, s. 13.
2. Robert D. Putnam og David E. Campbell, *American Grace: How Religion Divides and Unites Us*, 2010, s. 233.
3. Se *Håndbog 2: Forvaltning af Kirken*, 2010, 1.3.1; se også Moses 5:1, 4, 12, 27.
4. I Andrew D. Olsen, *The Price We Paid: The Extraordinary Story of the Willie and Martin Handcart Pioneers*, 2006, s. 445.
5. Se »Leaves From the Life of Elizabeth

- Horrocks Jackson Kingsford«, Utah Historical Society, Manuscript A 719; i »Remembering the Rescue«, *Ensign*, aug. 1997, s. 47.
6. Samlet og forkortet fra en e-mail skrevet af Monica Sedgwick, Unge Pigers præsident i staven i Laguna Niguel Stav i Californien, og en tale holdt af Leslie Mortensen, Unge Pigers præsident i staven i Mission Viejo Stav i Californien.
 7. I en artikel med titlen »Why Do We Let Them Dress Like That?« (*The Wall Street Journal*, 19-20, marts 2011, s. C3) taler en eftertænksom jødisk mor for tøjstandarder og ærbarhed og henviser til mormonkvinders eksempel.
 8. »Familien: En proklamation til verden«, *Liahona*, nov. 2010, s. 129.
 9. Se Putnam and Campbell, *American Grace*, s. 244-245.
 10. Se Putnam and Campbell, *American Grace*, s. 504.
 11. Se L&P 81:5; se også Mosi 4:26.
 12. L&P 138:56.
 13. *Håndbog 2: Forvaltning af Kirken*, 2010, s. 22.
 14. Se *Håndbog 2*, 6.1.
 15. Se *Håndbog 2*, 4.5.
 16. Se Emily Matchar, »Why I Can't Stop Reading Mormon Housewife Blogs«, salon.com/life/feature/2011/01/15/feminist_obsessed_with_mormon_blogs. Denne selverklærede feminist og ateist vedstår dette forhold og siger, at hun er afhængig af at læse hjemmegående mormonmødres blog.
 17. Fra samtaler med Lehonitai Mateaki, stavspræsident for Nuku'alofa Ha'akame Stav i Tonga, (var efterfølgende missionspræsident for missionen i Port Moresby i Papua Ny Guinea) og stavens hjælpeforeningspræsident Leinata Va'enuku.
 18. Se D'Vera Cohn og Richard Fry, »Women, Men, and the New Economics of Marriage«, Pew Research Center, Social and Demographic Trends, pewsocialtrends.org. Antallet af børnefødsler er faldet markant i mange lande. Dette er blevet kaldt den demografiske vinter.
 19. »A Troubling Marriage Trend«, *Deseret News*, 22. nov. 2010, s. A14, citerer en artikel fra msnbc.com.
 20. Se Simon Collins, »Put Family before Money-making Is Message from Festival«, *New Zealand Herald*, 1. feb. 2010, s. A2.
 21. Gordon B. Hinckley, »Kirkens kvinder«, *Stjernen*, jan. 1997, s. 64-67; se også Spencer W. Kimball, »Vore søstre i kirken«, *Den danske Stjerne*, maj 1980, s. 75-77.
 22. Se »Som søstre i Zion«, *Salmer og sange*, nr. 200.
 23. Karen Lynn Davidson, *Our Latter-day Hymns, The Stories and the Messages*, rev. udg., 2009, s. 338-339.

Præsident Henry B. Eyring

Førsteråd giver i Det Første Præsidentskab

Muligheder for at gøre godt

Herrens måde at hjælpe dem med timelige behov har krævet mennesker, der af kærlighed har ofret sig selv og det, de har, til Gud og hans værk.

Mine kære brødre og søstre, formålet med min tale er at ære og prise det, Herren har gjort og gør for at betjene de fattige og trængende blandt sine børn på jorden. Han elsker sine trængende børn og også dem, der ønsker at hjælpe. Og han har sørget for måder at velsigne både dem, der har brug for hjælp, og dem, der vil yde den.

Vor himmelske Fader hører sine børns indtrængende bønner overalt fra jorden om mad at spise, om tøj til at dække deres krop og om den værdighed, der kommer af at kunne sørge for sig selv. Disse bønner har nået ham, siden han anbragte mænd og kvinder på jorden.

Man hører om disse behov, hvor man bor og fra alle steder i verden. Ens hjerte gribes ofte af medfølelse. Når man møder en, der kæmper med at finde beskæftigelse, har man et ønske om at hjælpe. Man mærker det, når man går ind i en enkes hjem og ser, at hun ikke har noget mad. Man mærker det, når man ser billeder af grædende børn, der sidder i ruinerne af deres hjem, der er ødelagt af et jordskælv eller en brand.

Eftersom Herren hører deres gråd og føler jeres dybe medfølelse for dem, har han siden tidernes begyndelse sørget for måder, hvorpå hans disciple kan hjælpe. Han har opfordret sine børn til at ofre deres tid, midler og sig selv for at hjælpe ham med at tjene andre.

Hans måde at hjælpe på er til tider blevet kaldt efterlevelse af indvielsesloven. På et andet tidspunkt er hans måde blevet kaldt den forenede orden. I vor tid kaldes den Kirkens velfærdsprogram.

Navne og detaljer ved tjeneste af andre er blevet ændret for at tilpasse sig menneskers behov og forhold. Men Herrens måde at hjælpe dem med timelige behov har altid krævet mennesker, der af kærlighed har ofret sig selv og det, de har, til Gud og hans værk.

Han har opfordret og befalet os til at tage del i hans værk for at opløfte de trængende. Vi indgår en pagt om at gøre det i dåbens vande og i Guds hellige templer. Vi fornyr pagten om søndagen, når vi nyder nadveren.

Mit formål i dag er at beskrive nogle af de muligheder, Herren har